

Zeker in deze tijden van fundamentalisme, populisme en moralisme heeft de ironische geest het moeilijk. Hoor hoe de wind waait: 'Zeggen waar het op staat'. 'Zich ondubbelzinnig uiten'. 'Ergens voor staan'. 'De werkelijkheid aanvaarden'. 'Vanuit mijn gevoel spreken'. 'Niet node-loos ingewikkeld doen'.

Dergelijke aansporingen lijken niet zonder ironie te kunnen worden aangehoord. Toch schijnt dat te moeten. We zijn namelijk beland in de *newspeak* van het postironische vocabulaire, dat eenduidige idioom van de machers en de doeners, van de aanpakkers, van de realisten die, ook in hun kleine kloteleventje, 'het verschil willen maken'.

En ineens werd ironie opgevat als het toppunt van intellectuele gemakzucht. In-tel-lec-tu-eel. Nog zo'n scheldwoord van de nieuwe verschilmakers in de algemeen aanvaarde werkelijkheid der eenduidigen.